

Skřítek Permoviček

Monika Nikodemová

bambóok

ilustrace Hanka Veselá

Monika Nikodemová
Skřítek Permoníček
Ilustrace Hanka Veselá

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou Bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401
jako svou 6845. publikaci

Odpovědná redaktorka Magdaléna Jimelová
Jazyková úprava Gabriela Janů
Grafická úprava a sazba Šimon Jimel
První vydání, Praha 2018
Vytiskla tiskárna TNM print, s.r.o.

© Grada Publishing, a.s., 2018

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

ISBN 978-80-247-5702-5 (ePub)
ISBN 978-80-247-5697-4 (pdf)
ISBN 978-80-271-0684-4 (print)

Obsah

Jak se Permoníček narodil	5
Jak Permoníček dostal čtyřlístek od šnečka	9
Jak teta Meluzína odfoukla Permoníčkovu peřinky	13
Jak se Permoníček proletěl nad lesem Borovánkem	17
Jak Permoníček vařil polévku z jehličí	21
Jak Permoníček zachraňoval pavoučka Provazníčka	27
Jak Permoníček dostal kouzelnou lampičku.....	31
Jak šel Permoníček na závody koníků lučních	37
Jak se Permoníček proletěl balónem.....	43
Jak se Permoníček vydal na draka.....	47
Jak Permoníček uzdravil dráčka Fráčka	53
Jak Permoníček hasil s dráčky les.....	59
Jak se Permoníček chystal na svatbu	63
Jak Permoníček utíral slzičky víle Lekníně	67
Jak tančil Permoníček s nevěstou	71
Jak se Permoníček dozvěděl tajemství od sovy Rozárky	75
Jak dostal Permoníček sedmimílové boty.....	81
Jak Permoníček navštívil čarodějnici Josefínu	87
Jak Permoníček přemohl pána hory Sopka	91

Jak se Permoníček narodil

V jednom malém pohádkovém lese žije mnoho roztodivných bytostí. Možná byste si jich ani nevšimli. Musíte jít pěkně potichoučku.

Slyšíte, tamhle, jak pan doktor datel vyťukává zprávu? „Tdd, tdd, zdravý strom, panečku, zdravý, tak se mi to líbí!“

O kousek dál poskakují kosí bratři. „Hele, hele, bratři, jak se patří,“ posmívá se jim sojka Chvojka.

A to už mezi větvemi poskakuje veverka Zrzka a počítá oříšky. „Hop, oříšku, do kožíšku.“ Potom se usadí na té nejvyšší borovicové větvi a louská jeden oříšek za druhým. Řeknu vám, od samého rána je les plný štěbetání a cvrlikání, prostě jedna radost.

To ale nesmí do lesa přijít nějaký hromotluk, který huláká a ničí jednu větvičku za druhou. Takový nezvaný návštěvník všechnu tu drobotinu vyplaší a zažene. Ale když půjdete lesem potichoučku, všechny ty lesní bytůstky uvidíte a uslyšíte. A ještě mnohem více.

Přes den mají mnoho práce, aby opravili les. Tady je pošlapaný mech, tamhle zase rozlomený pařez a, jeminkote, tady někdo polámal domeček z jehličí! Nejsou ale na tu práci sami. Pomáhají jim lesní skřítkové a víly. Že jste je nikdy neviděli?

Musíte se lépe rozhlížet. Zrovna dneska se přihodí něco mimořádného. Jen se pojdte podívat.

Po setmění začínají teprve ta pravá kouzla. Probudí se noční hlídač. Vy nevíte, kdo to je? Přeci sova! Sedává na vykotlaném dubu a hlídá noční život. Když zahouká, je to slyšet od první borovice až k té poslední.

„Húú, húú, dnes v noci zase čaruju,“ houká do tmavého lesa.

Měsíc si pluje po obloze a rozsvěcuje jednu hvězdičku za druhou, až je celá obloha posetá nočními světýlky. To vám je nádhera!

V noci se probouzejí noční skřítkci a také některá strašidla. Ale nebojte se, těch je tu málo a hlavně nikomu

neublížují. Jenom občas provedou nějakou skopičinu. Jedno malé noční strašidylko, Hejhula, si poletuje a prozpěvuje si: „Fuíí, fuíí, kdopak se mě bojí?“

A z mlází se ozývá tenoučný hlas víly Slaměnky: „Tebe nikdo, Hejhulo, vždyť ty nikomu neublížíš.“

„Fuíí, fuíí, kdo se bojí, nesmí do lesa,“ pokračoval Hejhula ve svém letu.

„Fíha, fíha, polette sem,“ svolával všechny své kamarády Hejhula.

„Tady, tadyhle, vidíte to světýlko. Přeci tady, tu lucerničku.“ Ukazoval do malé skalní světničky.

„Ukaž, uhni!“ Jeden přes druhého se strkali a fičeli.

„Fuíí, fuíí, to se narodí malý skřítek, fuíí.“

Přesně tak, vždycky když se rozsvítí nová lucernička, narodí se skřítek.

A už se klube. Jé, tenhle je opravdu malinký, ale roztomilý!

Skřítek otevřel nejprve jedno očko, potom druhé a podivil se: „Kdepak jsem se tu vzal?“

„Narodil ses u nás v lese, ty mrňousi,“ prozradili mu fičáci.

„A tohle je tvoje lucernička. Bude tě doprovázet a svítit ti v noci na cestu. Vždy když zabliká, bude to znamení, že se v lese něco děje,“ vysvětlovala mu ta větrná strašidylka. Skřítek vyskočil a oklepal ze sebe jedlové jehličí. Postavil se na malé baculaté nožky, popadl lucerničku a znenadání se zeptal: „A jak se jmenuju?“

Ted' začali Hejhulovi přátelé létat vzduchem. Svištěli a hvízdali – to od samého přemýšlení.

„Už to mám,“ zafučel najednou jeden z nich. „Bude se jmenovat Permoníček.“

„To je krásné jméno,“ souhlasili ostatní.

A tak za jedné jasné letní noci přišel na svět skřítek Permoníček.

Jak Permoníček dostal čtyřlístek od šnečka

Měsíc se chystal pomalu do hajan a na nebi ho vystřídal sluníčko. Přitáhlo si jeden mráček, načechralo si jej a řeklo si: „Ještě si před tou celodenní poutí trochu odpočinu. Nemyslete si, to není jenom tak, celý den svítit a dávat přitom dobrý pozor, co se dole na Zemi přihodí. Zrovna tamhle, v tom borovém lesíku, se jistě něco zajímavého děje. Vyšlu jeden ze svých paprsků, ať se dozvím více.“

Sluníčko se pořádně nadechlo a vyslalo dlouhý paprsek přímo na strom, pod kterým ve své skalní světničce spinkal Permoníček. Nad ním se na jedné borové větvi houपालy dvě šišky – Barča a Bětka.

„Já jsem po té včerejší noci celá rozlámaná,“ povídá šiška Barča. „To byl takový vítr, že jsem si myslela, že sletím ze stromu rovnou na zem. A ta výška, ani pomyslet! To by byla rána!“ dokončila svoje skuhrání Barča.

„Ba, ba,“ přitakala jí Bětka, jako by se zrovna všichni čerti ženili, taková to byla mela.“

Potom se obě dvě podívaly dolů, a co nevidí! Ve skalní světničce spí docela malinký tvoreček. „Koukni, ten je hezounký,“ usmívala se Bětka.

Jejich povídání poslouchala sova Rozárka. „Nemůžete být trochu potichu?“ řekla nazlobeně.

„V noci tu poletovali ti větrní kluci a já nemohla ani trochu přemýšlet. Tak si teď musím pořádně zdřímnout.“ Otočila opeřenou hlavou kolem dokola, zahoukala a zavřela ohromná kukadla. To ještě netušila, že se dnes vůbec nevyspí.

Všichni vrabci v okolí si to ráno cvrlikali radostnou zprávu: „Čim ča rá ra, čim, čim, čim, narodil se Permonín.“

„Permoníček, vy trdla!“ opravoval je slavík.

Složil pro tuto slavnostní chvíli novou sonátu a už si chystal noty: „Do-Re-Mi-Fa-Sol-La-Si-Do.“ Vylétl vysoko do korun stromů. Měl na sobě sváteční frak a musel dávat dobrý pozor, aby si ho nepomačkal.

„Hoúú, hoúú, copak se dnes opravdu nevyspím?“ zabědovala sova a otevřela svoje velké soví oči. „Kdopak vás bude v noci hlídat, co, holoto jedna?“

Ale slavík nedbal sovího naříkání, nadzvedl vysoko svůj slavičí zobák a spustil. Byl to úžasný poslech. Vrabci ztichli a poslouchali pana zpěváka.

To už se k Permoníčkově skalní světničce hrnula celá šneččí rodinka.

Domečky měli pěkně umyté od ranní rosy a tykadla vztyčená jako antény. To aby zachytili slavičí zpěv a neminuli skalní světličku Permonička.

A už jsou u světničky.

„Mami, mami, ten je malinký, skoro jako já,“ radoval se nejmladší šneček.

„Však on vyroste,“ ubezpečovala ho šnečí maminka. „A kdyby ses náhodou v lese ztratil, posvítí ti svou lucerničkou na cestu.“

Malému šnečkovi se po cestě nalepil na domeček čtyřlístek. Potichoučku se přisunul k Permoníčkovu domečku a položil mu čtyřlístek k postýlce. „To máš pro štěstí, Permoničku,“ řekl a pomalu se sunul zpátky.

Až se náš malý skřítek probudí, přijdou ho pozdravit další lesní kamarádi. V lese si všichni pomáhají a moc se radují z každého nově narozeného skřítky. Určitě mu přinesou na uvítanou nějaký dárek.

Jak teta Meluzína odfoukla Permoníčkoví peřinky

V lese Borovánku, ano, přesně tam, kde se před několika dny narodil skřítek Permoníček, bydlela také teta Meluzína. Měla domek na Větrné hůrce. Divili byste se, jak tam měla uklizeno.

Dnes se sluníčko usmívalo na obloze, když vtom se odněkud přivalily mraky.

„Jděte si hrát kousek dál,“ odstrkovalo je sluníčko. „Nevidím, co se tam dole na Zemi děje.“

Ale Mráčci si dělali, co chtěli, a náramně se bavili při hře na honěnou. Nedávali dobrý pozor a najednou se srazili.

A vtom začalo pršet.

Teta Meluzína si libovala, jak jí pěkně schne prádlo. Vyšla ven naklepat a obrátit peřiny, do kterých se ještě před chvílkou opíraly paprsky sluníčka. „Co to vyvádíte, vy uličníci?“ zavolala na Mráčky, rychle popadla peřiny a šup s nimi do chaloupky.

To víte, že z toho měli kluci Mráčkovi legraci.

„Že bych se na to podívala,“ řekla si Meluzína, chytla svoje vrbové košťátko a alou nahoru udělat na nebi pořádek. „Fíí, fíí,“ zafoukala, co to jen šlo, a Mráčci se začali rozestupovat.

„Počkejte, až mě budete potřebovat,“ zlobila se Meluzína. Ale jen na chvíli, protože už zase vykouklo sluníčko.

Když Meluzína zametla oblohu, zhluboka se nadechla a libovala si: „Takový svěží vzduch. To je škoda sedět doma. Půjdu se proletět na svém vrbovém košťátku,“ těšila se. A za chvíli už fičela nad rybníkem a nad lesem.

Když letěla nad rybníčkem, uslyšela žabky, jak si povídají: „Kvak, kvak, už jste to slyšely, holky? Narodil se nový skřítek, je tuze roztomilý a jmenuje se Permoníček. Chodí se na něj dívat zvířátka z celého lesa a okolí, kvak, kvak,“ povídá žabka Kuňkalka.

„Co to tu kvákají?“ pomyslela si teta Meluzína. „Nový skřítek a já o tom nic nevím.“

Zakroužila s košťátkem nad rybníčkem a už se řítila ke skalním světelníčkám. Přibrzdila nad skálou a jen tak tak přistála u chaloupky skřítky Permoníčka.

A opravdu. V malé, mechové postýlce spal drobounký skřítek. Jak ale Meluzína přifičela, odfoukla mu peřinky a probudila ho.

„To mě mrzí,“ omlouvala se Meluzína a chtěla skřítku znovu přikrýt.

Ten však měl právě dospáno, posadil se a uklidnil Meluzínu: „Nic se ne děje, už musím vstávat. Chystám se totiž na prohlídku Borovánku. Zatím jsem nikde nebyl a všechna zvířátka vyprávějí, jak je tu krásně.“

„Tak víš ty co?“ zamyslela se teta Meluzína. „Jestli chceš, proletíme se zítra na mém vrbovém košťátku,“ nabídla mu výlet jako omluvu za to větrné přistání.

„Jé, to bude nádhera!“ zajásal Permoníček.

„Takhle z výšky vidět náš les. To budu moc rád.“ A než se teta Meluzína nadála, už byl venku ze skalní světničky a ukazoval jí svůj mechový kabátek.

„No, to dobře uděláš,“ pochválila ho Meluzína. „Nahore bude foukat. Kdopak ti ušil takový krásný kabátek?“ vyptávala se zvědavě.

„Ušil mi ho vodník Kabernička. Včera v noci byl měsíc v úplňku, a tak na to šití hezky viděl.“

A aby se mu nezamotaly nitě, držela mu je zobákem paní Čáповá. To by byla pěkná polízanice, kdyby se mu nitě zamotaly,“ vysvětloval Permoníček.